

Cântarea Cântărilor (Rugăciunea ca și Comuniune)

illbehonest.com/romana

Paul Washer

Cântarea Cântărilor capitolul patru. Vreau să vă vorbesc despre rugăciune ca ceva mai mult decât doar mijlocire. Chiar ca ceva mai mult decât a primi har. Despre rugăciune ca părtășie.

Cântarea Cântărilor 4:7 „Ești desăvârșit de frumoasă, iubita mea, și nu ai nici un cusur!” Știți de ce puteți intra în curțile lui Dumnezeu? Există un singur motiv: sângele Mielului. Mielul s-a dus la cruce și a devenit blestemat de Dumnezeu. Și Tatăl Lui s-a depărtat de El și toată mânia Dumnezeului Atotputernic, care trebuia să fi căzut peste voi o veșnicie întreagă, a căzut pe Miel. Și atunci când Mielul a murit, a împlinit dreptatea și a liniștit mânia lui Dumnezeu. A plătit pentru fiecare păcat al vostru - trecut, prezent și viitor. Toate i-au fost imputate Lui și El le-a șters. A plătit pentru ele. Așa că acum nu mai este nicio condamnare. Ca și Estera, care a dorit atât de mult să intre în sala tronului, dar care a trebuit să facă asta cu frică, pentru că dacă regele nu îi întindea sceptrul, ea avea să moară. În Hristos, pentru credincios, sceptrul întotdeauna este întins; întotdeauna. El întotdeauna te vede ca, „Ești desăvârșit de frumoasă, iubita mea, și nu ai nici un cusur!” Acum, vreau să înțelegeți ceva: justificarea, care vă va ajuta foarte foarte mult. Trebuie să înțelegeți asta! Dacă ar exista un singur cusur în voi, ați merge în iad. Vedeți, Dumnezeu nu vă vede ca fiind suficient de păcătoși ca să mergeți în iad, iar apoi puțin mai buni, așa ca să fiți destul de păcătoși, dar totuși păstrați. Apoi și mai buni de atât, așa că vă puteți apropia un pic mai mult, și apoi fără atât de multe păcate, încât vă puteți apropia încă un pic, iar apoi și mai puține păcate, așa că vă puteți apropia și mai mult. Vă duceți în iad dacă aveți un singur cusur, ceea ce trebuie să vă arate că dacă sunteți invitați în sala tronului lui Dumnezeu este pentru că nu este niciun cusur în voi. Că sunteți cu totul iubiți, desăvârșiți de tot și de aceea puteți veni la El. Chiar și în ziua aceea în care păcătuiți, iar nepăsarea inimii voastre nici măcar nu vă permite să vedeți acele păcate, tot sunteți iertați și tot puteți veni. Da, este nevoie de a trata acel păcat, dar ceea ce vreau să vedeți este următorul lucru. Din pricina lui Hristos, ești „desăvârșit de frumoasă”. Nu este niciun cusur în tine, și dacă ar fi, nu ai putea veni. Acest lucru ar trebui să vă încurajeze foarte mult. Atunci când Dumnezeu se uită la voi... Știți, aproape că avem acea viziune mecanică, acea viziune legală. Și justificarea este, desigur, un lucru legal. Dar aproape că gândim despre Dumnezeu că, pentru ceea ce a făcut Isus, El trebuie să mă

accepte acum. Și nu este chiar așa... ci pentru ceea ce a făcut Isus, Dumnezeu se uită la tine și spune: „Ești desăvârșit de frumoasă, iubita mea, și nu ai nici un cusur!”

Vedeți pasiunea? Vedeți dragostea ce se găsește acolo? Puteți vedea dorința care este exprimată acolo? Nu puteți pentru că nu ați mai văzut asta niciunde altundeva. Trăim într-o lume condițională. „Împlinești condițiile, ești înăuntru. Nu împlinești vreuna dintre condiții, ești afară”. Dar Hristos a împlinit toate condițiile, așa că atunci când Dumnezeu te privește, spune, „Ești desăvârșit de frumoasă, iubita mea!” Și trebuie să te vadă așa, sau altfel vei merge în iad. Dar te vede așa din pricina lui Hristos și întotdeauna te vede în felul acesta! Dispoziția lui față de tine nu se schimbă. Este atât de minunat ceea ce a făcut Hristos pentru noi! „Ești desăvârșit de frumoasă, iubita mea, și nu ai nici un cusur!” Aceasta ar trebui să fie cea mai mare încurajare pentru voi ca să vă rugați. Aceasta ar trebui să fie cea mai mare încurajare pentru ca să-i ceri lui Dumnezeu, "Cercetează-mă, Doamne. Arată-mi căile mele". Aceasta ar trebui să fie cea mai mare încurajare pentru a-ți mărturisii păcatele. Pentru că nu un judecător se apropie de voi și niciodată nu va mai veni niciun judecător la voi, ci doar un Tată. Doar un Tată.

Cred că fratele Mike Maro e cel care îmi vorbea despre lucrul acesta, că nu ești numai justificat; ești și adoptat. Știți, atunci când cineva stă înaintea judecătorului și judecătorul îl declară nevinovat, judecătorul nu îl invită să meargă acasă cu el. Dumnezeu nu numai că v-a justificat, v-a și adoptat. Și vă privește cu atâta dragoste, cu atâta afecțiune, și cu atâta bucurie de ceea ce El a făcut posibil. Că din pricina puterii sângelui Mielului, atunci când te privește, ești cu totul frumos, și nu este niciun cusur.

Apoi spune, în versetul 8, „Vino cu mine din Liban, mireasa mea, vino cu mine din Liban! Coboară din vârful Aman, de pe culmea Senirului și de pe Hermon; din hățișurile leilor și din munții leoparzilor”. Dumnezeu întotdeauna își cheamă poporul să vină. Și Satan întotdeauna spune, „Nu poți merge. Uită-te la tine, cum ai putea să mergi? El știe ce ai făcut. El îți cunoaște păcatele. Știe cât de rău ești. El cunoaște împietrirea inimii tale. Nu merge la El!” Dar acestea sunt cuvintele mincinosului și înșelătorului. Și de multe ori îl credeți pentru că este atât de greu să îl crezi pe Dumnezeu cu privire la dragostea Lui, pentru că dragostea Lui e atât de mare. Știți, m-am săturat să le spun asta oamenilor care se îndoiesc de dragostea lui Dumnezeu.

Prietenii mei carismatici întotdeauna îmi spun că cel mai mare act de credință este să fii în stare să înviezi un mort. Și eu le spun, „Pentru bapțiști asta nu e nimic. Noi o facem în fiecare duminică”. Ei răspund, „A învia morții... cine poate cu adevărat să învie morții, are atât de multă credință!” Dar le spun, „Nu, acela nu este cel mai mare act de credință. Vreți să știți care este cel mai mare act de credință? Am să vă spun. Cel mai mare act de credință este atunci când creștinul se uită în oglinda Cuvântului lui Dumnezeu și vede toate eșecurile lui, iar apoi prin

credință știe că Dumnezeu îl iubește atât de mult cât El spune că îl iubește." Asta este credință!

Pentru că trebuie să crezi ceva ce nu ai mai văzut niciunde în lumea asta! Nimeni nu este ca Dumnezeu și dragostea nimănui nu este ca dragostea lui Dumnezeu. Și atunci când îți spune să vii, nu ști că Acel ce tocmai a vorbit știe totul despre tine? Știe tot ce ai făcut, tot ce vei face! Așa că dacă spune „Vino”, atunci invitația este să vii. Și atât de mulți creștini stau departe de Dumnezeu, și voi ați făcut asta, nu-i așa? Ați încurcat-o rău de tot, ați păcătuit grav. Și te simți condamnat, și este bine. Și te mărturisești, și este bine. Apoi înțelegi că trebuie să stai departe de Dumnezeu pentru mai multe zile, până când acumulezi suficiente puncte pentru a te întoarce. Nu e adevărat. El spune, „Vino, vino, vino”.

Unul din lucrurile cele mai frumoase din viața mea a fost atunci când într-o zi în Peru, la etajul trei al unei case din Meaflores, am ajuns să cred că Dumnezeu mă iubea cu adevărat. Că toate petele mele, toate cusururile mele, toate lucrurile pe care le-am făcut, toate erau șterse în Isus Hristos. Că El nu putea decât să mă iubească și doar mă va iubi și niciodată nu va înceta să mă iubească. Și că eu nu știam atâtea despre mine însumi câte știa El, și totuși mă iubește. Iuda spune așa, „Țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu”. Acum, mulți predicatori ar răstălmăci acest lucru și l-ar transforma în legalism. „Trebuie să continui să-L iubești pe Dumnezeu”. Dar nu asta înseamnă!

Eu nu știu nimic despre plante, dar dacă îmi spui că ai o plantă care moare și eu îți zic, "Lasă-mă să mă uit la ea puțin." Și așa intra în casa ta, m-ai conduce în cameră, la dulap, înăuntrul căruia este întuneric beznă, și ai deschide ușa și planta ar fi acolo, și-as zice, „Uite, eu nu știu multe despre plante, dar pot să îți spun un lucru, trebuie să-ți ții planta la lumina soarelui. Pentru că cu cât mai departe vei duce planta de soare, cu atât mai mult se va vesteji.” Pot să îți spun, credinciosule, că asta este o problemă. Trebuie să te menții în dragostea lui Dumnezeu. Cum faci asta? Prin credință. Cum faci asta? Prin Cuvântul lui Dumnezeu. Probabil că unul dintre lucrurile care ar ajuta pe majoritatea persoanelor din această sală acum este să găsească fiecare verset din Biblie care vorbește despre dragostea nemărginită și necondiționată a lui Dumnezeu, să le memoreze, și să mediteze asupra lui până ce îl va crede. Țineți-vă în recunoștință, continuați să recunoașteți, continuați să credeți că Dumnezeu vă iubește atât de mult cât vă spune că o face și nu vă veți teme să veniți în prezența Lui.

Dumnezeu spune, „Vino cu mine”. Dar priviți ce mai spune, „Coboară”. „Coboară”. Suntem atât de plini de mândrie. Atât de plini de vanitate. Întotdeauna umblăm în locurile înalte unde nu este locul nostru. Firea noastră vrea să trăiască în vanitate, fascinați de mărunțișuri și de lucruri care scilipesc și zornăie, fascinați de lucruri care nu au importanță. Îngrijorați de haine, și de mici embleme pe ele. Îngrijorați de ce fel de mașină conducem.

Îngrijorați dacă copilul joacă destule meciuri de fotbal pe săptămână. Îți petreci fiecare clipă din viață în lucruri care nu au nicio importanță! Și termini distrus, frânt, îndurerat și îngrijorat!

Iar Dumnezeu spune, „Hai și cumpără de la mine. Vino, coboară. Coboară din acele locuri care nu te pot hrăni. Coboară din locurile care nu îți pot face niciun bine. Coboară de la acele bestii periculoase.” Priviți ce spune, „Din hățișurile leilor și din munții leoparzilor, coboară”. Acestea sunt locuri periculoase; periculoase!

Frica este un lucru bun. Ar trebui să îți fie frică de ceea ce lumea asta poate să îți facă. Ar trebui să îți fie frică de ceea ce păcatul îți poate face, de ceea ce eul tău îți poate face. Coboară. Depărtează-te de acestea! Și depărtează-te de oamenii care sunt fascinați de ele. Dar spui, „Eu vreau să rămân cu ei ca să îi salvez”. Salvează-te pe tine însuși acum; depărtează-te. Umblă cu persoane a căror ochi nu sunt răi, care nu sunt plini de întuneric, oameni care întotdeauna te conduc spre lucrurile veșnice. Problema este că așa ar trebui să fie biserica. Dar pentru că evanghelia este atât de slabă, și disciplina în biserică nu este practică, biserica este plină de oameni răi care iubesc lucruri rele, și este greu să găsești în biserică pe cineva care să te conducă spre ceva veșnic! Este aproape ca în zilele lui Wesley și Whitefield, când trebuia să mergi în biserică și să îți faci un 'grup sfânt'. Coboară de la lucrurile acelea. Nu ști că în lăuntru tău, în firea ta, firea ta are o capacitate puternică de a face un idol din absolut orice lucru? Firea poate să ia Biblia și să o folosească să facă un idol din cunoștință, să facă un idol din lucrarea bisericii; să facă un idol din aproape orice, chiar și din ceea ce este bun și sfânt și drept.

Spune, „Coboară”. Și priviți asta în versetul 9, "Mi-ai fermecat inima, sora mea, mireasa mea, mi-ai fermecat inima cu o singură privire a ochilor tăi". Dacă asta nu vă face să vă rugați, nu știu ce altceva o va face. Ce îmi spune lucrul acesta? Fac așa... și poți asculta inima Divină bătând mai repede, cu o singură privire a ochilor mei.

Bărbaților care sunteți căsătoriți, vă aduceți aminte de soția voastră, înainte de a vă căsători, că doar privea la voi în timp ce erați așezați acolo în biserică, în partea cealaltă a sălii, și parcă simțeți cum aproape leșinați. Vă amintiți? Ar trebui să vă amintiți. Ce se întâmplă cu voi? Ar trebui să fie tot așa și acum. Se uită la tine și tu... Era puterea acestui lucru. Este un lucru periculos atunci când este o femeie străină, dar atunci când este femeia pe care Dumnezeu o are pentru tine și te privește cu ochii aceia... inima ta cade pe podea și ajunge rostogolindu-se până în fața amvonului. Asta e un lucru bun! E puterea acestui lucru. Dumnezeu ne iubește atât de mult! Doar o privire a ochilor noștri către cer în rugăciune, și inima-I bate mai tare; Îi bate mai tare.

Niciodată nu voi uita cum după ce s-a născut micuțul meu Ian... Eu am avut o copilărie foarte grea, în cel mai bun caz. Și... când s-a născut micuțul meu, nu voi uita asta niciodată, era

destul de mare, și a ajuns la punctul în care putea să râdă și să îmbrățișeze și să își ridice mâinile. Și nu am să uit, stătea pe pat în camera de sus și eu m-am apropiat de cameră, am intrat și atunci când m-a văzut... Acum, trebuie să înțelegeți, băiețelul meu poate să facă infarct doar la emoția de a privi un perete alb. Dar s-a uitat la mine, și în clipa în care s-a uitat la mine, a făcut... Nu era nicio îndoială în mintea acelui copilăș că tatăl lui nu va fugi la el, să-l ia, să-l ridice sus și să-l îmbrățișeze. Nicio îndoială. Vreau să spun, voi vorbiți despre stima de sine... el nu avea nicio îndoială că era iubit! El știa că doar trebuia să mă privească în felul acela și mă dădea gata. Sper ca soția mea să nu nască o fetiță. Aș fi mort!

Ceea ce vreau să vedeți este aceasta: cum credeți că se întâmplă lucrurile acestea? Credeți că provin din creație, sau că sunt născute în natura omului? De ce există lucrurile astea în creație? V-ați întrebat asta vreodată? Dumnezeu le-a pus acolo. Și de ce le-a făcut? Ca să ne spună despre El. Cum ai putea iubi un copil, cum ai îndrăzni să crezi că tu iubești un copil mai mult decât te iubește Dumnezeu pe tine! Nici nu poți începe măcar să înțelegi... doar o privire în sus! Dar spui, „Ah, frate Paul, nu înțelegi”. Fiule, tu nu înțelegi cât de puternic este sângele lui Isus Hristos. Doar o privire...

Vedeți, despre frica de Domnul, trebuie să înțelegeți asta. Unui băiețel poate să-i fie frică de tatăl său, pentru că într-o zi aleargă la tatăl său cu un desen pe care l-a făcut și spune, „Uite, tată”. Tatăl său ia desenul și spune, „Ah, e absolut minunat”. Și băiețelul continuă cu ale lui, se joacă, e fericit. În ziua următoare, băiețelul vine cu un alt desen și i-l dă tatălui său. Tatăl lui e într-o dispoziție rea de tot, ia desenul, îi dă o palmă băiatului și îl trimite afară din cameră. Băiețelul tremură. De ce? Pentru că îi e frică de tatăl lui. De ce? Datorită contradicțiilor caracterului tatălui său. Acest lucru nu se întâmplă cu Tatăl tău ceresc. Caracterul Lui e perfect. Datorită lucrării lui Hristos, nu poate să te iubească mai mult, și nu te va iubi mai puțin.

Doar o privire a ochilor tăi, și Îl ai; Îl ai, este al Tău. O singură privire a ochilor tăi și inima Îi este fermecată. Uitați-vă ce spune, „Mi-ai fermecat inima, sora mea, mireasa mea. Mi-ai fermecat inima cu o singură privire a ochilor tăi”. Uitați-vă acum la aceasta, „...și doar cu colierul de la gâtul tău”. Permiteți-mi să vă pun o întrebare: de unde are ea colierul? De la El. Vedeți, toată frumusețea pe care o aveți, este un dar.

Știți, fratele vostru mai mare, nu este ca Iosif, El este Unul mai mare ca Iosif.. Iosif a avut o haină cu multe culori pe care nu o împărțea cu frații lui. Dar Iosif al nostru, Isus al nostru, are o haină cu multe culori, o neprihănire asupra Lui care este a Lui prin faptele Lui, și v-o dă vouă. Vedeți, atunci când se uită în jos la voi și vă vede fără pată, fără cusur, vede acele frumoase podoabe atârând pe voi; sunt lucrurile pe care El vi le-a dat. Aceasta înseamnă harul! Și este atât de frumos, atât de frumos! Că v-a mântuit și nu numai că v-a curățit, v-a și îmbrăcat cu

harul Lui.

Și de fiecare dată când se uită la voi, asta este ceea ce vede. Îmi spuneți, „Ei bine, frate Paul, stai un pic. Dar ce se întâmplă cu tot păcatul? Știi tu, frate Paul, că sunt atâtea lucruri, atâtea curvie în biserică la fel ca în afara bisericii și este atâtea minciună și înșelătorie și furt și preacurvie și pornografie, toate astea sunt în biserică la fel cât în afara bisericii, pentru că asta ne spun liderii noștri evanghelici”. Este o minciună! E o minciună. Nu este atâtea pornografie, preacurvie, curvie, minciună, înșelăciune și imoralitate în biserică cât în afara ei. Problema voastră este că nu știți ce este Biserica. Biserica nu este făcută din toate persoanele ce se adună duminică dimineața. Nu. Biserica nu este perfectă. Dar este în procesul de perfecționare și sfințire, și Acela care a început o lucrare bună în ea o va duce până la capăt. Și El o păzește cu zel și Duhul care este în ea o protejează cu zel și o disciplinează cu zel pentru că o iubește cu zel. Vă spun, mulți oameni vor fi trași la răspundere pentru felul în care au numit Biserica lui Isus Hristos, pentru că s-au uitat la o grămadă de neconvertiți, la oameni pierduți și firești care sunt membrii ai bisericii și i-au identificat cu Biserica și făcând asta L-au hulit pe Dumnezeu vorbind atât de urât împotriva miresei Lui. Mireasa Lui e frumoasă. Nu e perfectă, dar este frântă și avansează și crește și se schimbă și El face ceva din ea.

Așa că El spune, „Cât de încântătoare este iubirea ta”, în versetul zece, „Cât de încântătoare este iubirea ta, sora mea, mireasa mea! Iubirea ta este mai încântătoare decât vinul”. Vreau acum să vă uitați la un lucru.

Mi se pare foarte greu uneori când toată lumea cântă, „O, cât Îl iubesc pe Isus...” Îmi este foarte greu să cânt. Îmi este greu. Mă uit la dragostea mea și nu văd ca ea să merite prea mult să cânt despre ea, sincer să fiu. Privesc la o inimă care câteodată este rece. Aș cânta mai degrabă, „O, cât mă iubește Isus pe mine” decât „O, cât Îl iubesc pe Isus”. Și într-un fel, acest lucru este foarte, foarte bun. Dar trebuie să avem multă grijă aici.

Pentru că uitați-vă ce spune, „Cât de încântătoare este iubirea ta, sora mea, mireasa mea”. Fratele Mike, din nou în dimineața asta, îmi spunea cum marele preot sfințește lucrurile noastre sfinte. Îmi vorbea despre lucrul acesta azi dimineață, și se potrivește perfect aici. Preotul nostru, Mijlocitorul nostru, Hristosul nostru, Căpitanul nostru, Omul care stă înaintea lui Dumnezeu pentru noi, El sfințește și face sfinte toate darurile noastre. Chiar și dragostea aceea care este atât de slabă și impură, atunci când trece prin El, este plăcută. Nu vedeți, frați sfinți, ce a făcut El pentru voi? A făcut atât de mult. A făcut totul. El face bine toate lucrurile. Nu a lăsat nimic nefăcut.

Așa că spune, „Iubirea ta este mai încântătoare decât vinul, iar mirosul parfumului tău este mai plăcut decât toate mirodeniile”.

Vreau să merg mai departe. Mi-ar place să predic din toate astea, dar priviți la versetul 12. „Ești o grădină închisă, sora mea, mireasa mea, un izvor închis, o fântână pecetluită!” Ce înseamnă asta? Că este castă. Este o grădină închisă. Obişnuiesc să le spun tinerelor studente cărora le predau: „Acest pasaj este pentru voi”. Şi pentru băieți, de asemenea. Ar trebui să fiți o grădină închisă.

Tinerii din ziua de azi se consideră puri sexual dacă niciodată nu au avut sex, dar le-au avut pe toate celelalte. Nu! A fi cast înseamnă a fi o grădină închisă! Nimeni nu a atins fructul, cu atât mai puțin să-l fi gustat. Nimeni nici măcar s-a uitat la el. Este o grădină pecetluită. Şi în același fel, Biserica lui Isus Hristos, noi, ar trebui să fim o grădină închisă, o grădină pecetluită. Să închidem ușile tuturor celorlalți iubiți! Nu vor decât să ne facă rău oricum. Nu vor decât să ne prăpădească. Ca lupii și ca leii. Şi pentru aceia dintre voi care sunteți pastori, permiteți-mi să vă spun un lucru. Învățați acest lucru. Pe primul loc în lucrarea voastră ca pastori, Dumnezeu v-a încredințat mireasa Lui vouă, voi trebuie să o protejați, să o păziți.

Aceasta este problema cu creșterea bisericii, aceasta este problema cu a coborî ștacheta pentru a aduce înăuntru cât mai mulți posibil, și asta este problema cu a nu practica disciplina în biserică. Principala responsabilitate a voastră este să protejați mireasa lui Isus Hristos și să o înfățișați înaintea Lui ca pe o fecioară pură și castă.

Voi nu puteți face o mireasă; El o face. Așa că încetați să mai încercați să faceți una și începeți să vă faceți treaba de a o proteja și a o hrăni și a o păzi și a o iubi și a o înfățișa înaintea Lui într-o bună zi. Dar uitați-vă aici, așa trebuie să fim noi, biserica. Ați fost invitați să aveți părtășie cu Dumnezeu cel viu. De ce ați căuta alte lucruri? De ce ați căuta să vă dați bunurile altor lucruri, să vă dați chiar ființa voastră altor lucruri? Închideți-vă pentru toate celelalte lucruri și dați-vă pe voi înșivă Lui, numai lui Hristos, numai lui Dumnezeu!

Dați-mi un tânăr care este închis... atâți bărbați, atâți tineri, îi interesează doar să aibă părtășie și îmbrățișări de grup și întâlniri și să cânte Kumbaya și să pară radicali. Dar dați-mi un bărbat care să fugă de la toate lucrurile astea și să se închidă pentru Dumnezeu. Un prieten de-al meu vorbea cu Leonard Ravenhill într-o zi și i-a spus fratelui Ravenhill, „Fratele Paul Washer, un frate drag al meu, trece acum prin greutăți și prin niște încercări grele”. Leonard Ravenhill mi-a trimis o mică broșură. Scria pe ea, „Fratelui Paul”. Și broșura se numește, „Alții pot dar tu nu poți”. Și ea spune simplu așa: „Lasă ca toți ceilalți să se plimbe prin magazine toată ziua. Lasă-i pe toți ceilalți să se uite la televizor. Lasă-i pe toți să se ducă la o prostie de concert creștin în care Dumnezeu nu e acolo. Lasă ca toți ceilalți să meargă în excursii creștine și la munte. Dar dacă vrei să fii cu adevărat omul lui Dumnezeu, ei pot dar tu nu poți”. Atunci când am fost chemat în lucrare, m-am dus și i-am spus pastorului meu din Texas, un om foarte, foarte, foarte

folosit de Dumnezeu. El s-a uitat la mine și primul lucru pe care mi l-a spus a fost: „Băiete, poți tu să fii singur?” Și am crezut că vrea să spună că dacă predic adevărul, voi rămâne singur. Dar nu asta a vrut să spună. Ce voia să spună este: „Poți să o rupi cu toți acești băieți și să te duci să Îl cauți pe Dumnezeu? Poți să te închizi pentru El?” Putem să ne petrecem timpul învățând să croșetăm, putem să ne petrecem timpul șezând într-un copac poți să îți petreci timpul făcând un curs de golf, poți să îți petreci timpul având părtașie, mâncând fursecuri și făcând tot felul de lucruri. Dar de ce este atât de greu să îți petreci timpul închizându-te pe tine însuți pentru Acela care te iubește cel mai mult?

Asta ne arată că, chiar dacă am fost răscumpărați cu adevărat, este o parte din noi numită fire care nu a fost răscumpărată.

Vreau acum să trec peste asta și să mergem repede la versetul 16. Mireasa vorbește aici și spune, „Trezește-te, vânt din nord, și vino, vânt din sud! Suflați peste grădina mea ca să-și reverse parfumurile! Să intre iubitul meu în grădina lui și să-i mănânce fructele cele alese!” Acum, avem aici o tânără care a făcut tot ce avea să facă, toată pregătirea ei, și există un singur motiv pentru aceasta. Singura ei dorință este ca vântul să vină să reverse parfumul a ceea ce ea a făcut pentru acela pe care îl iubește, și el, inspirând acel parfum, să vină înăuntru și să ia din darurile pe care ea le-a pregătit. Este cea mai mare dorință a ei. Îmi amintesc când eram eu așa.

Îmi amintesc când am fost mântuit. Sper să vă amintiți și voi aceasta. Singurul lucru pe care îl voiai era privirea Lui. Singurul lucru pe care îl voiai era atenția Lui. Te rugai, citeai Cuvântul, erai pe jumătate nebun aproape tot timpul, debordând de zel, sălbatic chiar, fără teologie, fără nimic. Dar singurul lucru pe care îl voiai... mergeai să câștigi suflete, bătând la uși, citind din Biblie, stând în cap și recitând Mărturisirea de la Westminster. Oricât ar fi costat, „O, Doamne, uită-te la mine! O, Doamne, fii cu mine! Doamne, aș face orice să te am! Doamne, vino în camera aceasta! Nu mă lăsa așa! Ia viața mea, dar dă-mi prezența Ta!” Se uită El? Se uită?

Îți amintești când erai așa? Apoi spune în versetul unu din capitolul cinci: „Am venit în grădina mea, sora mea, mireasa mea; mi-am adunat smirna și mirodeniile, mi-am mâncat fagurul cu miere, mi-am băut vinul și laptele”. Știți care este lucrul cel mai frumos? Că acest rege nu are nevoie de grădina unei fetițe. Are zece mii de oameni care lucrează la ordinul lui făcându-i grădini, grădini suspendate, grădini cu flori, grădini cu legume, orice fel de grădină pe care ți l-ai putea imagina. El e regele. Dar acest Rege vine în Sion, călărind pe un măgar. Acest Rege este un rege smerit. Acest Rege este un rege iubitor. Și acest rege îi dă chiar dorințele inimii ei. Cea mai mare dorință a ei, dorința inimii ei este ca el doar să ia ceea ce îi oferă ea; și o face. „Am venit în grădina mea”, spune El, „sora mea, mireasa mea”. Noi întotdeauna spunem, „Vreau să fiu al Lui”. Iar El spune, „Ești al meu”. „Vreau să Îi dau acest lucru”. Și El spune, „Îl iau”.

Îndrăzneala dragostei Lui este pur și simplu incredibilă. El spune, „Am adunat totul. Am venit în grădina mea, mi-am adunat smirna și mirodeniile, mi-am mâncat fagurul de miere, miere, am băut vinul și laptele. Tot ceea ce îmi oferi, „Ți-l dau ție”. Este incredibil!

Niciodată nu voi fi Charles Spurgeon. Niciodată nu voi fi George Muller. Niciodată nu voi fi altcineva decât cine sunt eu, un om care va trăi și va muri și nimic mai mult. Și știți ce? Nu contează! Nu trebuie să fi John Piper. Nu trebuie să fi Jonathan Edwards pentru a fi în acel cerc restrâns, pentru că dacă ești în Hristos, ești deja în cercul restrâns.

Trăim într-o lume... Creștinismul are acea ierarhie, este incredibil. Dar ea nu există în Împărăția Cerurilor. Toată viața ai fost lăsat afară. Ai fost. Sunt locuri unde nu ai suficienți bani pentru a merge. Sunt locuri unde nu ai suficient creier ca să mergi. Sunt locuri unde nu ești suficient de atractiv pentru a merge, credeți-mă. Sunt peste tot locuri unde tu nu poți să mergi. Există acele cercuri restrânse, și tu nu poți face parte din ele. Treci pe lângă ele, le vezi, pui capul în pământ și treci mai departe. Unii dintre voi, mergeți la conferințe pentru pastori și vedeți asta foarte clar, acei pastori, ar trebui să aibă o pancartă, „Pastorii de biserici de mai mult de 5000 de membri, vă rugăm să stați aici și vorbiți”. „Pastorii de biserici de la 2500 la 5000, trebuie să stați în secțiunea aceasta”. „De la 2000 în jos, trebuie să stați aici”. „Cei de la 50 la 100, baia este după colț”. Ierarhii! Ceea ce este uimitor, este că pastorului cu 50 de membri în biserică niciodată nu i se cere să predice la o conferință, decât, bineînțeles, dacă este o conferință HeartCry, pentru că acea ierarhie nu există! Nu există!

Dumnezeu nu zice, „Păi de ce ar trebui Eu să... Îl am pe Spurgeon aici și pe ăsta acolo și pe celălalt dincolo”. Cine are nevoie de tine? El nu are nevoie de nimeni. Niciodată nu spune că are nevoie. Dar te iubește; te iubește. Tu spui, „Dar am făcut atâtea lucruri”. Nici măcar nu ști jumătate din lucrurile pe care le-ai făcut. Te iubește.

Iubesc pasajul acela, „Nu va rupe trestia zdrobită, și nu va stinge mucul care încă mai fumegă”. Ia o trestie; se rupe în mâinile tale, este un lucru delicat. Are un cusur. Arunc-o. Sunt tot felul de trestii peste tot. Nu lucra cu acea trestie; arunc-o. Dar Isus nu face așa. Dacă te rupi în mâinile Lui, lumea va zice, „Nefolositoare. Nu iese nicio notă muzicală din acea trestie”. Dar El spune, „Doar uitați-vă la Mine”. Te repară și cântă cea mai frumoasă muzică pe care ți-ai putea-o imagina cu acea trestie ruptă. Un muc care fumegă - când eram mic se lua curentul. Atunci când era furtună, aveam lămpi cu cherosen. Dar cum nu le foloseam prea des, întotdeauna uitam, și nu vrei să lași o lampă din aceea să rămână fără ulei, pentru că odată ce a rămas fără ulei, mucul începe să ardă. Produce mirosul cel mai urât pe care l-ai mirosit vreodată. Deschide fereastra, aruncă-l afară. Isus nu face așa. Întristezi Duhul, miroși urât, toate le faci pe dos. Și toată lumea spune, „Aruncă-l”. Dar Hristos ia lampa, o ține la pieptul Său,

curăță mukul, o umple cu ulei, și o aprinde.

Ai un Dumnezeu. Ai un Mântuitor. Și El spune, „Vin”. Ce mă uimește aici e, ceea mi s-a întâmplat zilele astea...

Spune, „Mâncați prieteni, beți iubiților”. Am auzit oameni, oameni foarte imperfecti, care se urcau aici la amvon și predicau cu o anumită ungere a Duhului Sfânt peste viața lor și doar ce am mâncat împreună cu ei. E uimitor atunci când cineva se îndrăgostește de Isus Hristos, asta face să se pregătească un banchet pentru toți cei din jurul lor. V-ați dat seama vreodată de aceasta? Toți, să mâncăm. Doar să mâncăm. Este un lucru cu totul minunat.

Zice apoi în versetul doi, mergem mai departe și vedem ceva, „Eu adormisem, însă inima îmi era trează. Am auzit astfel vocea iubitului meu care bătea la poartă 'Deschide-mi, sora mea, draga mea, porumbița mea, desăvârșita mea! Capul îmi este acoperit de rouă și părul îmi este plin de umezeala nopții' ”. Iată că vine acest iubit minunat, vine acest soț minunat, vine regele. Și este aici un lucru... doar un lucru vreau să menționez, chiar dacă sunt șapte învățături în versetul acesta, doar un lucru vreau să îl scot în evidență și anume: el vine fără să fi dat de știre. Vine pe neașteptate. De ce ar face lucrul acesta? Pentru că dragostea este îndrăzneată.

E un înger care cântă în spatele meu? Cine se ocupă cu astea... vă rog să-l faceți să tacă. Încă se aude... Știți, dacă eram în Peru aș fi luat o piatră. Singura mea ocazie ca un înger să mi se arate! Tom Clay e un tip scund, se ascunde pe acolo pe undeva? Cineva va zice, „Ah, frate Paul, nu trebuia să fi făcut asta”. Dumnezeu lucra și tu ai stins...” Ascultați, dacă Dumnezeu lucrează, va continua să lucreze când mă voi întoarce la predică, bine? Cineva i-a zis lui Spurgeon, „Trebuie să bați fierul cât încă este cald”. Spurgeon a răspuns, „Ei bine, Dumnezeu e cel care încălzește fierul, va rămâne cald”. Dacă mai aud asta din nou, am să împuşc pe cineva. Bine. Doamne... Da, nu poți să ai biserică fără toată tehnologia asta. Așa că vine pe neașteptate, total pe neașteptate. De ce? Pentru că dragostea crede că poate. Trebuie să Îl iei pe Isus pe cuvânt. Dar nu te înșela; și El te va lua pe tine pe cuvânt. "Te iubesc, Doamne". Știți ce înseamnă asta? El crede că este suficient ca să spună, „Bine, asta înseamnă că pot veni la două dimineața să bat la ușa ta”. Asta înseamnă, pastore, că atunci când vei avea tot felul de lucruri de făcut, El poate veni la ușa ta să bată și să spună „Sunt aici; petrece cu Mine un timp”. Asta înseamnă.

Deci El vine pe neașteptate, iar ea spune: „Tocmai mi-am scos tunica, iarăși să mă îmbrac? Tocmai mi-am spălat picioarele, iarăși să mi le murdăresc?” Era o fată care literalmente mergea la centrul comercial de treizeci și șapte de ori pe zi fără niciun motiv pentru mama ei, doar cu speranța că va întâlni un anumit băiat. Era o fată care ar fi făcut absolut orice pentru a-i atrage atenția. Dar se întâmplă ceva. Atunci când ai obținut atenția cuiva, atunci când ai câștigat dragostea cuiva, dragostea de multe ori devine prea obișnuită.

Îmi amintesc când am mers prin Munții Anzi pentru prima dată în viața mea, pe căile ferate aflate la cea mai mare înălțime din lume, și ședeam în tren uimit de toată frumusețea Munților Anzi, și bătrânul misionar, Holmer Crane, ședea sforăind. M-am gândit, „Cum poate să aibă o inimă atât de nepăsătoare încât să nu vadă toată frumusețea creației lui Dumnezeu?” Câțiva ani în urmă duceam un grup de studenți chiar pe acolo și în timp ce ei se mirau, eu sforăiam. De ce? Pentru că atunci când vezi un lucru mereu și mereu, din pricina păcatului, nu mai este special.

Băraților, aceasta este o muștrare pentru noi legat de soțiile noastre. Aceeași privire care v-a oprit inima atunci, ar trebui să vă oprească inima și azi. Nu privirea ei s-a schimbat, inima voastră s-a schimbat.

Dar ne uităm aici și ea zice, "Pare o muncă grea să iubesc acum. Pare un lucru greu să iubesc acum".

Îți amintești acele timpuri, frate, îți amintești de acele timpuri când te rugai, când chemai oameni și ei se rugau cu tine și tu citeai Biblia și voiai să umbli în adevăr și dacă credeai că ai întristat Duhul Sfânt, îți rupea inima și strigai la Dumnezeu și făceai orice, Îl căutai, Îl implorai, și voiai prezența Lui în toate lucrurile? Dar acum, vine la 10 în noaptea aceasta și tu zici, „Doamne, ce vrei? Am fost la o conferință biblică timp de trei zile. Nu ți-am dat destul?” Priviți cât de trist e lucrul acesta! „Doamne, sunt obosit. Adică...” Și pastorii sunt cei mai răi. De aceea pastorii nu ar trebui să aibă televizoare. Pentru că ei spun literalmente, „Doamne, sunt epuizat mental, sunt total epuizat”. Atunci când simțiți acel ghiont și Domnul spune, „Retrage-te cu Mine. Știu că e duminică noaptea și știu că ești epuizat. Retrage-te cu Mine și lasă-Mă să te umplu și să îți dau pace minții tale care este atât de obosită”. „Ah Doamne, nu e suficient. Vreau să zic, eu ar trebui să stau aici și să mă uit la ceva care să mă... te rog Doamne, mi-am făcut datoria, nu-i așa?”

A fost un timp când... e așa de amuzant, știți voi, când ești proaspăt convertit. Atunci când oriunde te uiți vezi fața lui Isus. Dacă mănânci prea multă pizza și visezi în noaptea aceea, încerci să interpretezi visul. E Isus, toate lucrurile sunt Isus. Vrei doar să Îl vezi pe Isus. Când bate vântul în spatele tău, știți, e Isus. Inventezi tot felul de lucruri, tot ce îți dorești e Isus. Acum când ești matur, vine Isus într-adevăr ca un iubit și îți atrage inima și spune, „Retrage-te cu Mine”. Dar tu negi că este El. Nu vrei să fie El! „Ah, nu a fost El; nu a fost vocea Lui. E doar imaginația mea”. A fost un timp când chiar dacă ar fi fost doar imaginația ta, te-ai fi dus și te-ai fi rugat. Ai fi folosit-o ca o scuză. „O, m-ai chemat?” Uitați-vă cât de rece poate să devină inima.

Așa că citim în versetul patru, „Iubitul meu și-a întins mâna prin fereastră și atunci inima mea a început să-l dorească. M-am sculat să deschid iubitului meu; și de pe mâna mea se

prelingea smirnă, iar de pe degetele mele picura smirnă pe mânerele ușii. Am deschis iubitului meu... dar iubitul meu se întorsese și plecase. Sufletul meu se topea când vorbea. L-am căutat, dar nu l-am găsit”.

Știți ce se întâmplă? Isus este întotdeauna Dumnezeu care trece pe lângă tine. Te lupți în mijlocul unei furtuni, El umblă pe ape. Umblă de parcă ar trece pe lângă. Tu trebuie să Îl chemi. În drumul înspre Emaus, Se făcea că merge mai departe. Trebuie să Îl chemi înapoi. „Nu, Doamne, rămâi cu noi”.

Vreau să știți un lucru. Adevărata dragoste e foarte sensibilă, ca Duhul Sfânt... simbolul Duhului Sfânt e un porumbel, sensibilitatea dragostei lui Dumnezeu. Dragostea lui Dumnezeu va trage, și prin har, va trage din nou, și prin har va trage încă de câteva ori. Dar mai devreme sau mai târziu tragerea va înceta. Și știi cu ce rămâi, nu-i așa? Cu ceea ce mulți dintre voi aveți. Cea mai mare parte din viața de rugăciune nu e decât a vă pleca pe genunchi și a vă ruga de parcă ați avea cărbuni aprinși pe cap. Și strigați tot timpul, „O, Doamne, dă-mi prezența Ta, prezența Ta, prezența Ta. O Doamne, vreau prezența Ta.” Și prezența Lui nu vine niciodată. Apoi te ridici și te duci la culcare. Vedeți voi, dragostea poate fi ofensată cu ușurință. Va trage din nou și din nou. Știți despre ce vorbesc, nu-i așa? Erau timpuri când stăteai cu El, iar apoi ai ajuns la punctul în care aceasta a devenit ceva obișnuit, și El te-a chemat și tu nu ai mai venit. Apoi nu a mai chemat, iar tu ți-ai amintit și ai mers după El. L-ai căutat, dar nu L-ai mai găsit.

N-am să uit niciodată un lucru foarte nebiblic pe care Charo și cu mine l-am făcut odată. Ea a mers în SUA timp de vreo optzeci și două de zile pentru a-și termina cursurile, iar eu am rămas în Peru. Eram în junglă aproape tot timpul. Atunci când m-am întors din Peru... nu știu ce zi era, dar mai era mult până la sfârșitul acelor 82 de zile. Stăteam în micul meu apartament pe care îl aveam și ea nu era acolo, și îmi era foarte foarte dor de ea. Și m-am dus și am luat din dulap o bluză de-a ei. Mirosea ca ea. Așa că stăteam pe pat și o țineam lângă fața mea. Nu știu dacă m-a ajutat sau mi-a făcut rău. Pentru că nu era decât un parfum persistent; persoana nu mai era acolo. Același lucru se întâmplă și în viața noastră de rugăciune de atâtea ori. Doar o mireasmă persistentă de dragoste refuzată. Hristos a venit de atâtea ori și noi am zis, „Doamne, sunt în pat. Doamne, am slujit toată ziua”. Și știți ofensa... știți cât de ofensiv este pentru dragoste să fie respinsă? Cât de mult doare? Este mai bine ca îndrăgostitul să fie nepriceput în manifestarea lui, atâta timp cât este pasionat. Dar nepăsarea inimii față de cineva este însuși lucrul care omoară acea persoană.

Vorbim despre a ofensa pe cineva pentru că am păcătuit împotriva lui. „O, am păcătuit împotriva lui Dumnezeu. Nu trebuia să mă fi uitat la programul acela de la televizor”. Sau „Am păcătuit împotriva lui Dumnezeu. Nu trebuia să-i fi vorbit așa fratelui meu”. „Am păcătuit

împotriva lui Dumnezeu. Gândurile inimii mele nu sunt bune”. Să vedem cât de mare e aceasta: Dumnezeu vine să te vizite și tu spui „Nu”. Vorbiți despre ofensă. Asta e o ofensă!

Așa că ea pleacă să îl caute. Și se întâmplă ceva teribil. Îl cheamă, dar el nu răspunde. Versetul 7: „M-au întâlnit santinelele care dădeau ocol cetății; m-au lovit și m-au rănit, mi-au luat voalul cei ce păzesc zidurile”.

Vreau să vă spun ceva. Acești oameni sunt destul de încrezuți, nu-i așa? Dacă regele ar fi fost cu ea, ei nici n-ar fi îndrăznit să se uite în ochii ei. Și-ar fi aplecat capul și ar fi tremurat. Vezi, dragul meu prieten, noi nu însemnăm prea mult... noi am fost spălați de Regele, am fost îmbrăcați de Regele, și avem nevoie constant de prezența Regelui. Diavolului nu îi este frică de oi. Mulți evangheliști de la televizor ar trebui să învețe acest lucru. Diavolului nu îi este frică de oi. Lui îi e frică de Păstorul care este peste ele. Păzitorilor de pe ziduri nu le este frică de fetițe. Le este frică de regi. Atunci când biserica Îl părăsește pe Regele ei, când dragostea față de El devine nepăsătoare și este fascinată de tot felul de prostii, pentru că orice lucru în afară de Rege nu e decât o prostie, atunci când își ațintește ochii înspre ceva ce nu este El, se pune pe ea însăși într-o poziție periculoasă. Munții înalți ai mândriei ei sunt plini de lei, de lupi și de leopardi. Străzile pe care trebuie să umble nu sunt sigure. Are nevoie de prezența Regelui ei.

Versetul 8. „Vă jur, fiice ale Ierusalimului, dacă-l găsiți pe iubitul meu, ce-i veți spune? Să-i spuneți că sunt bolnavă de iubirea lui!”. Versetul 9. „Ce are iubitul tău mai mult decât alți iubiți, cea mai frumoasă dintre femeii?” Ce are iubitul tău mai mult decât alții, pentru ca tu să ne rogi astfel?”

Mă întreb dacă ele spun aceasta: „Păi, de ce ar trebui să îl căutăm? Adică, nu poate fi chiar așa, nu? A venit la ușa ta și nici nu ai putut să te scoli din pat. Iar acum vrei să mergem prin oraș noaptea și să căutăm pe cineva care a venit la ușa ta și tu nici măcar nu i-ai deschis? După felul în care te porți, el nu poate fi așa cum zici că e”.

Ei nu sunt dintre aceia care spun, „Dacă noi am trăi ca Isus sau pentru Isus toată lumea ar fi convertită”. Dacă am face asta, am fi crucificați. Lumea L-a urât pe Isus și dacă am trăi ca El, ne-ar urî și pe noi. Dar măcar vor ști că se întâmplă ceva, nu-i așa?

Noi ieșim afară și spunem, „Lumea are nevoie de Isus!” Iar ei spun, „Acum, are lumea nevoie de El atât de mult ca de un garaj cu 3 locuri sau de o mașină sport sau de fotbal? Are lumea nevoie de El la fel de mult ca de cutare sau cutare lucru din viața ta? Pentru că, evident că sunt atât de multe lucruri de care ai nevoie în viața ta mai mult decât de Isus, așa că, te rog, mă ajuți să înțeleg cât de mult are lumea nevoie de Isus? Și cât de special este Isus? Te rog frumos, îmi explici lucrul acesta? Sunt mai degrabă confuz când mă uit la mulți dintre voi. Pentru că nu pare că ați avea multă nevoie de El. Nu pare că ar fi atât de special pentru voi. Așa că pentru ce

m-aș gândi o clipă măcar că aș avea nevoie de El?” Este o muștrare foarte dură, dar o trezește, îi taie inima, o face să vadă. Muștrarea este un lucru minunat. E un lucru minunat. Pentru că, deodată, își vine în fire. Și serios, asta înseamnă pocăința, nu-i așa, a-ți veni în fire. A-ți veni în fire! Ce se întâmplă cu voi? Ori ați înnebunit ori ați uitat de El ori nu L-ați văzut niciodată. Poate fi doar una din aceste trei variante.

Acum, nu L-ați văzut niciodată, așa că niciodată nu a fost desfătarea voastră? Ați uitat cât de plăcut este, pentru că v-ați umplut viețile cu atât de multe lucruri încât vi s-a împietrit inima?

Sau ați înnebunit de tot? Că v-ați întors de la Dumnezeu cel viu și de la părtășia Lui pentru a avea părtășie cu lucrurile care sunt făcute din lemn, metal și plastic.

Iar ea își vine în fire și spune, „Iubitul meu este alb și rumen, unic între zeci de mii! Capul lui este aur curat; pletele lui sunt valuri, negre ca pana corbului! Ochii lui sunt ca porumbeii de lângă izvoarele de apă, scăldați în lapte”. Și continuă și în versetul 16 spune, „Cercul gurii lui îi este atât de dulce, și întreaga lui ființă este atât de fermecătoare! Așa este iubitul meu, așa este dragul meu, fiice ale Ierusalimului!” Ea devine debordantă. Ea devine debordantă! Și așa e creștinismul.

Cred că literatura apocaliptică... Cred că toți sunteți obișnuiți cu termenul acesta, cartea Apocalipsa, unele lucruri din Ezechiel. Apocaliptice, o roată în altă roată. Toate aceste simboluri înfricoșătoare și incredibile care nu au sens. Am o teorie despre toate acestea. Cred că aceste lucruri se întâmplă atunci când are loc următorul lucru: când un om este atât de cufundat într-o revelație a lui Dumnezeu, încât întrece cu mult puterea lui de a înțelege și abilitatea lui de a comunica acest lucru, că ajunge la punctul de a se frânge, la punctul de a-și pierde mințile. Vede ceea ce mintea lui nu poate înțelege. Încearcă să spună chiar dacă mintea lui nu cunoaște. Pare aproape nebun. Nu ar trebui ca creștinismul nostru să fie așa în lumea aceasta? Noi suntem aceia care am văzut ceea ce mintea noastră nu poate înțelege. Vrem să spunem ceea ce nici măcar nu putem povesti. Asta face ea, „Capul lui este negru ca corbul. Este aur”. Are toate aceste trăsături. Toți acești termeni contradictorii, această femeie e pe punctul de a se frânge! Încearcă să descrie o frumusețe care este atât de mare încât aproape duce pe cineva la nebunie. Cred că așa va fi în cer... Cred că chiar a fi mântuit și a avea Duhul Sfânt locuind în tine, trebuie să fii întărit în mod supranatural. Pentru că dacă nu, chiar prezența glorioasă a frumuseții Lui te-ar înnebuni.

Ceea ce mă conduce la un alt subiect. Sunt atât de sătul de a asculta predicare reformată corectă, bună teologic. Suntem cu toții uimiți de a-i pune punctul oricărui „i” și liniuța la fiecare „t”. și de a explica fiecare lucru în mod atât de rece și calculat de parcă Dumnezeu ar fi o

formulă matematică... Ascultați-mă! Cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unui predicator este să devină civilizat și respectabil. Trebuie să fie un sens în care orice om care îl vestește pe Dumnezeu trebuie să fie un fel de nebun, pentru că rostește gloria lui Dumnezeu. Noi, viețile noastre, ar trebui să fim fascinați, obsedați, ar trebui să fim captivați, ar trebui să fim "intoxicați" cu Dumnezeu, așa cum spune John Piper.

Ce se întâmplă apoi? Versetul 1 din capitolul 6. „Spune-ne, tu, cea mai frumoasă dintre femei, unde a plecat iubitul tău? Pe unde s-a întors iubitul tău, ca să-l căutam și noi împreună cu tine?” Atunci când biserica devine debordantă cu privire la Isus Hristos, va produce gălăgie. Atunci când biserica își întoarce ochii de la ceea ce nu-i poate da plăcere și dacă ochii ei cad asupra lui Isus și devine îndrăzneată și nebună de dragostea Lui, nu știi exact ce se va întâmpla, dar ceva se va întâmpla.

Iată acum lucrul minunat. Ea a disprețuit dragostea lui; a tratat-o ca pe un lucru obișnuit. A fost murdărită de mâinile altuia; alții și-au bătut joc de ea. L-a rănit în toate felurile în care putea să îl rănească.

Ce fel de reacție credeți că merită? Eu nu știu exact ce fel de reacție merită, dar știu ce fel de răspuns i se va da. Ai crede că iubitul ei a plecat... dar unde? Păi, să facă rost de un avocat, la instanța de divorț. „M-am săturat de tine. Am terminat-o”. Sau poate va aduna argumente împotriva ei pentru a o umili, pentru a o manipula, pentru a o împunge, pentru a-i arăta cât de nemulțumit și dezgustat e de ea, ca ea să înceapă să se comporte așa cum trebuie.

Ea se întoarce. Versetul 2, „Iubitul meu a coborât în grădina lui, la straturile de mirodenii, ca să-și păstorească turma în grădini și să culeagă crini”. Ce a făcut? S-a dus să culeagă flori pentru ca atunci când mireasa lui, care a greșit și are inima rece se va întoarce, să-i poată da un dar. Vezi, dragul meu frate, diavolul așa te va minți. „Ai făcut-o acum. Da, ai făcut-o de data asta. Știam că ziua asta avea să vină. S-a săturat de tine”. Ceea ce trebuie să înțelegi este că niciodată nu se poate sătura de tine. O singură privire a ochilor tăi și inima îi este fermecată. Și când ai făcut tot ce ai putut să faci, pentru a veni la El sau pentru a fugi de El cu inima rece, cauți moduri de a fugi și moduri de a te scuza și, chiar în clipa în care te depărtezi, El caută cadouri ca să ți le dea. E greu de crezut. Dar din nou zic, toată Evanghelia este grea de crezut.

Să ne rugăm. Tată, sper, am speranța... Doresc ca niciodată atunci când voi auzi glasul Tău sau voi simți o tragere de inimă să nu plec cu bucurie, ci să știu că am fost chemat de Regele. Și sper că aceasta ne va conduce la rugăciune și spre a recunoaște că rugăciunea e mai mult decât o muncă, este mai mult decât mijlocire, este mai mult decât a primi har. Este a ne desfăta în Tine. Cât de plăcut ești! Deschide-ne ochii, Doamne. În Numele lui Isus. Amin.

<http://illbehonest.com/romana/Cantarea-Cantarilor-Rugaciunea-ca-si-Comuniune-Paul->

[Washer](#)